

Arrest

nr. 208 176 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarige X, die verklaren van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren.

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot ontvankelijkheid, maar ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.09.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

L. D. L. C., J. (R.R.: 088021442844)

geboren te Tenares op 14.02.1988

en dochter :

M. L. N. , ° 28.06.2005

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M. L. N. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 02.02.2018 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, de Dominicaanse Republiek.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: L. D. L. C., J.

geboortedatum: 14.02.1988

geboorteplaats: Tenares

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

en dochter :

M. L. N. , ° 28.06.2005

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene kreeg op 28.06.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.08.2017. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten het enig middel als volgt toe:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Schending van art. 8 EVRM

De verplichting die de Belgische Staat wenst op te leggen aan verzoekster om terug te keren naar de Dominicaanse Republiek, samen met het haar dochttertje, om zich daar de noodzakelijke documenten te verschaffen voor haar terugkeer naar België, dewelke niet kan geweigerd worden op grond van art. 10, 1e lid, 4° van de Vreemdelingewet, is volledig onevenredig ten aanzien van de inmenging die de omstreden beslissingen uitmaken in het privé- en gezinsleven van verzoekster.

2. Schending art. 3 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de zorg in de Dominicaanse Republiek ook aanwezig is voor X zodat haar medische problematiek geen onoverkomelijk euvel vormt en er dus geen sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling.

*De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierbij wel volkomen voorbij aan het gegeven dat de zorg van Dominicaanse Republiek is opgesplitst in zowel een private als een publieke sector.
Het is correct dat de zorg in de private sector meer dan behoorlijk is in de Dominicaanse Republiek. Wat echter niet wordt vermeld is dat deze zorg zodanig duur is, dat ze niet te betalen valt voor de modale inwoner, die verplicht is terug te vallen op de zorg in de publieke sector.*

De zorg in de publieke sector is echter een ware ramp en weinig kwaliteitsvol. Gelet op de beperkte financiële middelen van verzoekers, het feit dat zij op heden geen enkele band meer hebben met de Dominicaanse Republiek zou voor dermate medische problemen voor X zorgen dat zij zou eindigen in een rolstoel, zoals ook bevestigd wordt in het verslag van dr. Dielman Charlotte.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt dat de verplichting om terug te keren naar haar herkomstland om zich daar de noodzakelijke documenten te verschaffen, onevenredig zou zijn. Zij meent dat de private zorg zodanig duur is dat ze niet te betalen valt voor de modale inwoner, die verplicht is om terug te vallen op de publieke sector. Die zou slechter zijn en weinig kwaliteitsvol. Ze zou geen enkele band meer hebben met haar herkomstland en haar dochter zou er belanden in een rolstoel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 2 februari 2018 een advies op dat onder meer luidt als volgt: (...)

In arrest Paposhvili t/ België, nr. 41738/10 van 13 december 2016 oordeelde het EHRM dat de Lidstaten geval per geval moeten nagaan of de zorgen die over het algemeen beschikbaar zijn, voldoende en geschikt zijn voor de behandeling van de aandoeningen van de vreemdeling teneinde hem te beschermen tegen een blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hierbij herhaalde het EHRM dat de vraag zich niet stelt of de kwaliteit van de zorgen hetzelfde niveau bereikt als die zorgen die beschikbaar zijn in de Lidstaat en dat artikel 3 EVRM evenmin vereist dat er een specifieke behandeling voorhanden is die niet beschikbaar zou zijn voor de rest van de bevolking. Het Hof stelde dat ook rekening gehouden met worden met de kosten van medicatie, het bestaan van sociale of familiale banden en de afstand tot de beschikbare medische zorgen. Volgens het Hof dienen er enkel bijkomende garanties te worden ingewonnen, indien na de relevante informatie, nog steeds twijfels rijzen omtrent de impact op de verwijdering van de desbetreffende vreemdeling.

Uit een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat één geheel vormt met de bestreden beslissing, de verwerende partij, conform voormelde rechtspraak van het EHRM een onderzoek heeft gedaan op grond van de algemene informatie die beschikbaar is over de medicatie en opvolging die het kindje van verzoekster behoeft. Vervolgens werd er rekening gehouden met haar specifieke en individuele situatie waarbij geoordeeld werd dat zij geen bewijs heeft bijgebracht van arbeidsongeschiktheid waardoor zij lijkt te kunnen instaan voor haar eigen medische kosten. Er werd ingegaan op de private en publieke sector, op de specifieke noden van haar minderjarige dochter, gezinssituatie, de mogelijkheid tot reizen en de mantelzorg. Verzoekster toont niet aan dat het onderzoek onzorgvuldig of niet afdoende zou zijn gevoerd ene evenmin dat dat verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd.

Nu verzoekster niet aantoonst dat zij of haar partner niet zouden kunnen instaan voor de eventuele kosten gepaard gaande met de verzorging van haar dochter, staat zij haar betoog op geen enkele wijze en kan deze niet volstaan om de beslissingen te vernietigen.

Waar zij enkel stelt dat de zorgen in de publieke sector niet van dezelfde kwaliteit zijn als de zorgen die geboden worden in de private sector dient opgemerkt dat het niet vereist is dat het kwaliteitsniveau vergelijkbaar is met de zorgen verleend in België, zoals herbevestigd door het EHRM in arrest de zaak Paposhvili. Zij toont alleszins niet op basis van objectieve elementen aan dat de kwaliteit van de zorgen in de Dominicaanse Republiek dermate slecht zou zijn, zodat zij verstoken zou blijven van de nodige opvolging.

Waar zij stelt dat haar dochter in het herkomstland zal belanden in een rolstoel, dient opgemerkt dat uit de stukken is gebleken dat zij reeds voor lange afstanden gebonden is aan haar rolstoel en dat hiermee door de ambtenaar-geneesheer reeds rekening gehouden werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hierbij geoordeeld werd als volgt:

“Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

1. gezins- en familieleden : geldt voor moeder en kind
2. hoger belang van het kind : geen schoolattesten
3. gezondheidstoestand : betrokkene kan reizen”

Verzoekster beperkt zich tot het inroepen van een schending van artikel 8 EVRM zonder in concreto aan te tonen op welke wijze die hogere rechtsnorm werd geschonden. Zij stelt verkeerdelijk als zou zij terug dienen te keren “om de noodzakelijke documenten te verschaffen”, nu de beslissing 9ter, gepaard gaande met een bijlage 13, precies inhoudt dat de nodige zorgen voor haar dochtertje beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en zij daarnaar dienen terug te keren. Er wordt van haar geenszins verwacht dat zij aldaar bepaalde documenten verzamelt. Haar kritiek is aldus niet dienstig. Louter ten overvloede staat het haar vrij om zich te laten vergezellen door haar partner, stiefvader van haar kindje. Zij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Raad zich reeds uitsprak over de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM: op 27 januari 2016 oordeelde de Raad onder meer wat volgt:

“Waar verzoekster aanvoert dat aangaande de tijdelijke terugkeer niet wordt gespecificeerd hoe lang deze zal duren en dat de Raad van State in dergelijk geval de schending van artikel 8 van het EVRM aanvaardt, wordt opgemerkt dat dit eveneens elementen zijn die zij reeds had aangehaald in haar verzoekschrift en waarover de beschikking van 25 augustus 2015 het volgende stelt: “Inzake de tijdelijke scheiding, geeft verzoekster aan dat verweerder diende na te gaan hoelang de feitelijke scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot precies zou bedragen. Dergelijk betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verzoekster betwist niet dat een terugkeer naar haar herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen op zich slechts een tijdelijke scheiding tweebrengt, waarbij

verweerder terecht verwees naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het enkele feit dat verweerder niet heeft gepreciseerd hoelang deze scheiding precies zou zijn – wat ook een onhaalbare opgave zou zijn, gelet op de vaststelling dat de behandelingstermijn voor de verblijfsaanvraag afhangt van diverse externe factoren, zoals bijvoorbeeld de termijn waarbinnen verzoekster zich aanbiedt bij de ambassade – doet geen afbreuk aan de tijdelijkheid van de scheiding. De loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State – dat een schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, alwaar aldus enkel een *prima facie* onderzoek geschiedt – zonder te verduidelijken of de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest liggen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak, doet geen afbreuk aan voormelde.” (eigen onderlijning)

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen informatie bij die de beoordeling van de Raad kan weerleggen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn niet ernstig.”

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvraag van de verzoekende partij als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 februari 2018. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 2 februari 2018 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Het advies van 2 februari 2018 luidt als volgt:

“NAAM: M. L., N. (R.R.: 005062851879)

Vrouwelijk

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

geboren te San Francisco De Macoris op 28.06.2005

adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14-09-2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 1-9-2017 van Dr. Dielman , kinderneuroloog, met de volgende informatie.
- *Sinds enkele jaren progressief toenemende gangstoornissen en gevoelsstoornissen ter hoogte van de 4 ledematen: axonaal sensibele en motorische polyneuropathie*
- *Medicamenteuze behandeling met Tegretol*
- *Ortheses onder de vorm van onderbeenspalken*
- *Verslag van dienst medische genetica d.d. 26-2-2016: gangstoornissen en evenwichtsstoornissen op basis van polyneuropathie, verder onderzoek middels genpanel*
- *Raadpleging op de dienst Fysische geneeskunde en revalidatie: aanpassen van spalk*
- *Raadpleging Kinderneurologie d.d. 24-08-2015: bevestiging van diagnose*
- *Attest van Dr. Dielman d.d. 8-12-2015 voor de nood aan continue kinesitherapie*
- *Raadpleging Fysische geneeskunde en Revalidatie d.d. 8-12-2016: gunstige evolutie motorisch met de spalken*
- *Attest van bijgevoegde verslagen d.d. 30-5-2017*
- *Voorschrift kine d.d. 14-1-2016 E-pathologie*
- *Verslag raadpleging Fysische geneeskunde en revalidatie d.d. 7-5-2015: valgusvoeten, verkorte achillespees zwakke reflexen duidelijke evenwichts- en coördinatiestoornissen, EMG gevraagd*
- *Raadpleging kinderneurologie 19-3-2015: planning MRI*
- *Aanvraag FOD Sociale zekerheid, personen met een handicap d.d. 28-4-2017*

Uit de medische informatie kunnen we het volgende besluiten: het betreft hier een meisje van heden 12 jaar oud uit de Dominicaanse Republiek. Zij lijdt aan een axonaal sensibele en motorische polyneuropathie die zich uit door een beperking aan de onderste ledematen met de nood tot het dragen van spalken. De beperkingen aan de bovenste ledematen zijn minder uitgesproken maar ook aanwezig. Er is geen duidelijkheid of het hier een genetische aandoening betreft. Zij heeft nood aan intensieve kinesitherapie, draagt ortheses (spalken) aan de onderste ledematen die regelmatig dienen aangepast te worden. Zij is afhankelijk van een rolstoel voor langere verplaatsingen. Zij neemt als enige medicatie Tegretol = Carbamazepine. Er zijn geen argumenten in het dossier van enige mentale handicap.

Zij is in staat om te reizen onder begeleiding gezien de leeftijd en haar handicap, maar heeft zorg nodig voor dagdagelijkse handelingen en transfers. Deze wordt heden verzorgd door de moeder.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag Medcoi van 26-10-2017 met het unieke referentienummer 10217

Uit deze informatie (BMA 10217) kan geconcludeerd worden dat de omkadering, medisch en medicamenteus voor dit 12 jarig meisje aanwezig is in de Dominicaanse Republiek. De medische omkadering met pediaters, pediatrie neurologen, orthopedisten gespecialiseerd in pediatrie en fysiotherapeuten is beschikbaar. De medische hulpmiddelen zoals rolstoel, ortheses voor de onderbenen en gespecialiseerd schoeisel is beschikbaar.

Er is eventueel een beperkte dagopvang voor fysisch gehandicapten. (Opmerking; heden wordt betrokkene na de schooluren thuis opgevangen).

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar, systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in de Dominicaanse Republiek wordt gedefinieerd als een systeem gebaseerd op sociale zekerheid met als voornaamste principe een veralgemeende allesomvattende zorg voor iedereen, gebaseerd om het solidariteitsprincipe, met de vrije keuze van behandelaar.

Het Dominicaanse systeem is gebaseerd op 2 wetten, namelijk wet 42-01 voor het algemene framework, de algemene gezondheidswet genoemd en wet 87-01, de wet op de Dominicaanse sociale zekerheid die de basis legt voor de sociale bescherming en de toegang tot de verzekering uitbreidt door bijdragen aan de sociale zekerheid.

In 2014 heeft de het land een model van gezondheidszorg aangenomen dat gebaseerd is op het sterk ontwikkelen van de eerste lijn geneeskunde met het ontwikkelen van een geïntegreerde zorg door het ontwikkelen van een strategie gericht op coördinatie, management met hiërarchische maatregelen en

structuren met als voornaamste doel tegemoet te komen aan de algemene vereisten van alle belanghebbenden van het Nationaal Gezondheidssysteem.

De Dominicaanse gezondheidszorg telt 1450 centra voor eerstelijns geneeskunde, 189 gespecialiseerde centra, waaronder 13 regionale ziekenhuizen, 35 provinciale ziekenhuizen, 122 ziekenhuizen in de verschillende steden, voor de tweede lijn, en 19 nationale verwijzingsziekenhuizen die instaan voor de derde lijn.

De zorg wordt aangeboden zowel in de publieke als private sector. De publieke sector valt onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Openbare Gezondheid, de Nationale Gezondheidsraad, de Schatkist van Sociale Zekerheid en de Nationale Zorgverzekering. De publieke zorg is in de drie klassieke geleidingen van de zorg vertegenwoordigd.

De private sector omvat vooral personen die werken in het kader van de preventie en verlenen gezondheidszorg op verschillende niveaus. Tot deze categorie horen ook de ngo's. Het grote verschil tussen private en publieke gezondheidszorg is de prijs. In principe is de zorg in de publieke instelling gratis, zelfs voor onverzekerde patiënten. Toch dient voor een aantal zorgen zelf betaald te worden.

In het kader van de sociale zekerheid zijn er twee naast elkaar staande systemen: de SDSS, het Dominicaans sociaal zekerheidssysteem dat de bevolking beschermt tegen de klassieke risico's zoals pensioen, ziekte, arbeidsongeschiktheid, moederschapsverlof en arbeidsongevallen en het SFS, de familiale gezondheidsverzekering die verplicht is en universeel. Het doel is een allesomvattende mentale en fysieke gezondheidszorg aan te bieden aan de personen aangesloten bij de SDSS en hun families, maar ook toegang te verlenen aan de meest kwetsbare bevolkingsgroepen.

Specifiek voor betrokkene kunnen we stellen dat alle medische zorg en omkadering die betrokkene nodig heeft, ook de multidisciplinaire opvang, verzekerd wordt in het Dr. Robert Reed Cabral Childrens Hospital, zowel op ambulante als gehospitaliseerde basis. Alle zorgen, inclusief medicatie zijn gratis. In dit ziekenhuis is neurologische opvolging evenals pediatrische en orthopedische zorg beschikbaar en toegankelijk (gratis).

Vanuit de publieke zorg is er geen dagopvang voor fysiek gehandicapten, doch een non-profit organisatie, de Associatie voor Dominicaanse Rehabilitatie werkt op een zeer allesomvattende wijze op het gebied van mensen met een handicap. Het hoofdkwartier is in Santo Domingo maar de organisatie heeft 29 centra verspreid over het ganse land. Zij bieden de volgende zorgen aan: medische ondersteuning met pediatrische, reumatologische, neurologische, psychologische, psychiatrische zorg evenals de mogelijkheid van medische beeldvorming en chirurgie, daarnaast is er ergotherapie, speciale scholen voor mentale en fysiek gehandicapten, en orthopedische labo met aanpassen van orthopedische hulpmiddelen en een integratie programma voor deelname aan de arbeidsmarkt voor volwassenen. De betaling wordt geregeld via het verzekeringssysteem van sociale zekerheid, niet verzekerde personen kunnen beroep doen op een toelage van het ADR departement voor sociaal werk. Na analyse van de socio-economische toestand zullen aangepaste prijzen voorgesteld worden. Er zijn geen standaardprijzen voor de zorg en de noodzakelijke toestellen.

In het kader van de aangepaste school dient vermeld te worden dat na een assessment de kinderen toegelaten worden op één van de faciliteiten van de ADR. De kostprijs is afhankelijk van het inkomen van de ouders. In het kader van scholing kunnen we uit het dossier geen argumenten weerhouden dat er nood is aan speciale scholing in het kader van haar mentale toestand. De aanpassing zal zich vooral situeren op de fysieke toegankelijkheid van gebouwen (identiek aan de situatie in België).

In het kader van de mantelzorg en begeleiding in de dagdagelijkse activiteiten wordt in het dossier geen melding gemaakt over gespecialiseerde opvang. Tot op heden gebeurt dit in familiekring, en gezien de medische toestand van betrokkene kan verwacht worden, mits bepaalde aanpassingen zij op termijn een grotere zelfstandigheid aan de dag kan leggen. De huidige situatie kan dus verder gezet worden in het thuisland.

Wat betreft de eventuele extra kost: betrokkene woont samen met haar moeder en stiefvader. Geen van beiden legt een attest van arbeidsongeschiktheid voor en in het dossier zijn geen argumenten voor eventuele onmogelijkheid van deelname van de arbeidsmarkt. Zij kunnen dus instaan voor de eventuele extra financiële kosten van betrokkene (identiek aan de Belgische situatie).

Betrokkene verblijft met haar ouders hier die nu ook instaan voor de extra zorg. Zij leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra baggage.⁷

We kunnen dus stellen dat de noodzakelijke zorg toegankelijk is in de Dominicaanse Republiek.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandelingen opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Dominicaanse Republiek.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, de Dominicaanse Republiek."

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM werpt de verzoekende partij op dat de verplichting om terug te keren naar de Dominicaanse Republiek, samen met haar dochtertje, om zich daar de noodzakelijke documenten te verschaffen voor haar terugkeer naar België, die niet kan geweigerd worden op grond van artikel 10, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet, volledig onevenredig is ten aanzien van de inmenging die de bestreden beslissingen uitmaken in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de schending van artikel 8 van het EVRM in casu wordt opgeworpen tegen de verwijderingsmaatregel, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot ontvankelijkheid, maar ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft op zich immers niet als gevolg dat de verzoekende partijen het grondgebied moeten verlaten. De schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook enkel dienstig opgeworpen worden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in casu geen aanvraag hebben ingediend voor gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. In casu betreft het een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partijen dat het niet evenredig zou zijn om haar en haar dochter terug te sturen naar de Dominicaanse Republiek om zich daar de nodige documenten te verschaffen in het kader van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, mist dan ook feitelijke grondslag en is niet dienstig.

De verzoekende partijen verwijzen echter ook naar hun gezinsleven in België. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de eerste verzoekende partij gehuwd is met de heer G. R. M. J. en ze verwijzen naar stuk drie bij het verzoekschrift. Volgens de verzoekende partijen beschikt de heer G. R. over een C-kaart en verblijft hij al meer dan dertig jaar in België. Uit het stuk 3 blijkt inderdaad dat de eerste verzoekende partij op 7 november 2014 huwde met de heer G. R. J. M., van Chileense nationaliteit. De verwerende partij betwist deze gegevens niet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen geen enkel motief bevatten over het gezinsleven van de verzoekende partijen.

Uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat de eerste verzoekende partij een partner heeft. De verwerende partij stelt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hierbij geoordeeld werd als volgt: *"Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13: 1. gezins- en familieleden : geldt voor moeder en kind 2. hoger belang van het kind : geen schoolattesten*

3. *gezondheidstoestand : betrokkene kan reizen*". De verwerende partij stelt verder ten overvloede dat het de verzoekende partij vrij staat om zich te laten vergezellen door haar partner, stiefvader van haar kindje. Zij toont volgens de verwerende partij niet aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verwerende partij stelt verder dat uit het administratief dossier blijkt dat de Raad zich reeds uitsprak over de aangehaalde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), namelijk op 27 januari 2016.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier inderdaad een stuk bevindt "*aanvraag 9ter*", dat het volgende vermeldt: *'Bij bevel of inreisverbod: Artikel 74/13: 1. Gezins- en familielevens: geldt voor moeder en kind 2. Hoger belang van het kind: geen schoolattesten 3. Gezondheidstoestand: betrokkene kan reizen'*". Uit deze gegevens blijkt echter niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de eerste verzoekende partij een partner heeft waarmee zij gehuwd is. In tegendeel, van een partner is helemaal geen sprake in dit stuk. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat het de verzoekende partij vrij staat om zich te laten vergezellen door haar partner, stiefvader van haar kindje, en zij niet aantoonde dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België, stelt de Raad vast dat het hier gaat om een a-posteriori motivering. De verwerende partij verwijst verder naar het arrest nr. 160 841 van 27 januari 2016, waarin de Raad zou gesteld hebben dat het slechts over een tijdelijke scheiding zou gaan, en dit geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De Raad stelt vast dat het in deze zaak echter ging om een beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad oordeelde in die zaak als volgt: *"Door te volharden in haar verzoekschrift en de elementen die haar zaak kenmerken te herhalen, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 25 augustus 2015 werd aangegeven. Waar verzoekster aanvoert dat aangaande de tijdelijke terugkeer niet wordt gespecificeerd hoe lang deze zal duren en dat de Raad van State in dergelijk geval de schending van artikel 8 van het EVRM aanvaardt, wordt opgemerkt dat dit eveneens elementen zijn die zij reeds had aangehaald in haar verzoekschrift en waarover de beschikking van 25 augustus 2015 het volgende stelt: "Inzake de tijdelijke scheiding, geeft verzoekster aan dat verweerder diende na te gaan hoelang de feitelijke scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot precies zou bedragen. Dergelijk betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verzoekster betwist niet dat een terugkeer naar haar herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen op zich slechts een tijdelijke scheiding teweegbrengt, waarbij verweerder terecht verwees naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het enkele feit dat verweerder niet heeft gepreciseerd hoelang deze scheiding precies zou zijn – wat ook een onhaalbare opgave zou zijn, gelet op de vaststelling dat de behandelingstermijn voor de verblijfsaanvraag afhangt van diverse externe factoren, zoals bijvoorbeeld de termijn waarbinnen verzoekster zich aanbiedt bij de ambassade – doet geen afbreuk aan de tijdelijkheid van de scheiding. De loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State – dat een schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, alwaar aldus enkel een prima facie onderzoek geschiedt – zonder te verduidelijken of de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest liggen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak, doet geen afbreuk aan voormelde."* Waar verzoekster ter zitting opwerpt dat haar dochter ziek is en een medische behandeling behoeft die niet in haar land van herkomst is te verkrijgen, wordt opgemerkt dat dit – overigens bloot – betoog niet werd ontwikkeld in haar verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat een verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten. Verzoekster slaagt er ter zitting niet in de inhoud van de beschikking van 25 augustus 2015 aan het wankelen te brengen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind."

De Raad stelt echter vast dat het in casu niet gaat om een tijdelijke scheiding, zoals in de zaak die voor lag in arrest nr. 160 841 van 27 januari 2016. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij van oordeel is dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, reden waarom de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Aangezien het in casu niet gaat om een tijdelijke scheiding kan de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet dienstig verwijzen naar arrest nr. 160 841 van 27 januari 2016.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat noch uit de bestreden beslissing zelf, noch uit de stukken van het administratief dossier is gebleken dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het

gezinsleven van de verzoekende partijen met de heer G. R. M. J. En dit terwijl de verwerende partij niet betwist dat er een gezinsleven is tussen de verzoekende partijen en de heer G. R. M. J. De a-posteriori motivering in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

De verzoekende partijen maken de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen voeren verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stellen dat de dienst vreemdelingenzaken motiveert dat de zorg in de Dominicaanse Republiek ook aanwezig is voor N., zodat haar medische problematiek geen onoverkomelijk euvel vormt en er dus geen sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling. De verwerende partij gaat volgens hen hierbij wel volkomen voorbij aan het gegeven dat de zorg in Dominicaanse Republiek is opgesplitst in zowel een private als een publieke sector. Het is volgens de verzoekende partijen correct dat de zorg in de private sector meer dan behoorlijk is in de Dominicaanse Republiek. Wat volgens hen echter niet wordt vermeld is dat deze zorg zodanig duur is, dat ze niet te betalen valt voor de modale inwoner, die verplicht is terug te vallen op de zorg in de publieke sector. De zorg in de publieke sector is volgens de verzoekende partijen echter een ware ramp en weinig kwaliteitsvol. Gelet op de beperkte financiële middelen van de verzoekende partijen, zou het feit dat zij op heden geen enkele band meer hebben met de Dominicaanse Republiek, voor dermate medische problemen voor N. zorgen dat zij zou eindigen in een rolstoel, zoals ook bevestigd wordt in het verslag van dr. C. Dielman .

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen, wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwisten. Meer bepaald stellen zij dat de zorg in de private sector inderdaad voor handen is, maar heel duur, en dat de zorg in de publieke sector een ware ramp is en weinig kwaliteitsvol. Zij stellen onvoldoende financiële middelen te hebben, en bovendien geen enkele band meer te hebben met de Dominicaanse Republiek, wat ervoor zou zorgen dat N. in een rolstoel zou eindigen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing onder meer de volgende motieven bevat:

“Specifiek voor betrokkene kunnen we stellen dat alle medische zorg en omkadering die betrokkene nodig heeft, ook de multidisciplinaire opvang, verzekerd wordt in het Dr. Robert Reed Cabral Childrens Hospital, zowel op ambulante als gehospitaliseerde basis. Alle zorgen, inclusief medicatie zijn gratis. In dit ziekenhuis is neurologische opvolging evenals pediatrische en orthopedische zorg beschikbaar en toegankelijk (gratis). Vanuit de publiek zorg is er geen dagopvang voor fysiek gehandicapten, doch een non-profit organisatie, de Associatie voor Dominicaanse Rehabilitatie werkt op een zeer allesomvattende wijze op het gebied van mensen met een handicap. Het hoofdkwartier is in Santo Domingo maar de organisatie heeft 29 centra verspreid over het ganse land. Zij bieden de volgende zorgen aan: medische ondersteuning met pediatrische, reumatologische, neurologische, psychologische, psychiatrische zorg evenals de mogelijkheid van medische beeldvorming en chirurgie, daarnaast is er ergotherapie, speciale scholen voor mentale en fysiek gehandicapten, en orthopedische labo met aanpassen van orthopedische hulpmiddelen en een integratie programma voor deelname aan de arbeidsmarkt voor volwassenen. De betaling wordt geregeld via het verzekeringssysteem van sociale zekerheid, niet verzekerde personen kunnen beroep doen op een toelags van het ADR departement voor sociaal werk. Na analyse van de socio-economische toestand zullen aangepaste prijzen voorgesteld worden. Er zijn geen standaardprijzen voor de zorg en de noodzakelijke toestellen. 4 (...) Wat betreft de eventuele extra kost: betrokkene woont samen met haar moeder en stiefvader.6 Geen van beiden legt een attest van arbeidsongeschiktheid voor en in het dossier zijn geen argumenten voor eventuele onmogelijkheid van deelname van de arbeidsmarkt. Zij kunnen dus instaan voor de eventuele extra financiële kosten van betrokkene (identiek aan de Belgische situatie). (...)”

De Raad stelt vast dat deze informatie steun vindt in het administratief dossier. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere bewering dat de zorg in de publieke sector een ware ramp is en weinig kwaliteitsvol, maar brengen daarvan zelfs geen begin van bewijs bij. Verder betwisten de verzoekende partijen niet dat alle zorg die de tweede verzoekende partij nodig heeft gratis beschikbaar is in het Dr. Robert Reed Cabral Childrens Hospital, zowel op ambulante als gehospitaliseerde basis. De verzoekende partijen spreken in hun enig middel de informatie zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing tegen, maar brengen van hun loutere beweringen zelfs geen begin van bewijs bij. De loutere beweringen van de verzoekende partijen volstaan dan ook niet om de zeer concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de overige, uitgebreide motieven van de eerste bestreden beslissing niet betwisten. Zij blijven dan ook staan.

Voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM opwerpen in dit kader, moet dit onderdeel van het enig middel niet meer onderzocht worden. Hierboven werd immers reeds de schending vastgesteld van artikel 8 van het EVRM, wat tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geleid. Aangezien de eventuele gegrondheid van dit onderdeel van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, moet dit niet meer onderzocht worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van artikel 8 van het EVRM hebben aannemelijk gemaakt, voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU